

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้ทำการศึกษาในเรื่องการกำหนดค่าจ้างและการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำตามกฎหมายของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาการกำหนดค่าจ้างที่เหมาะสมในภาคอุตสาหกรรมต่อไป เนื่องจากในขณะนี้ยังไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะ และส่วนใหญ่การทำงานในภาคอุตสาหกรรมลูกจ้างมักจะอยู่ในฐานะลูกจ้างรายวัน อันเป็นผลให้นายจ้างสามารถจ่ายค่าจ้างได้ในอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยไม่ผิดกฎหมาย ทำให้ลูกจ้างในภาคอุตสาหกรรมได้รับค่าจ้างที่ไม่เหมาะสมกับระดับความสามารถหรือทักษะฝีมือแรงงาน

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาวิจัยทางเอกสาร โดยทำการศึกษาการกำหนดค่าจ้างและการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำตามกฎหมายของประเทศไทย กับทั้งศึกษาระบบค่าจ้างยึดหยุ่นของประเทศสิงคโปร์มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เปรียบเทียบ

จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มีการคุ้มครองการจ่ายค่าจ้างเฉพาะในเรื่องค่าจ้างขั้นต่ำสำหรับแรงงานไร้ฝีมือเมื่อแรกเริ่มเข้าทำงาน แต่ยังไม่มีการคุ้มครองในเรื่องของการจ่ายค่าจ้างให้เหมาะสมกับระดับความสามารถหรือทักษะฝีมือแรงงาน วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ให้มีบัญญัติในเรื่องค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรมขึ้นไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อเป็นการป้องกันการบังคับใช้ค่าจ้างขั้นต่ำผิดวัตถุประสงค์ และช่วยให้ลูกจ้างได้รับค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถหรือทักษะฝีมือแรงงาน โดยเพิ่มมาตรา 5 บทนิยามศัพท์ โดยเพิ่มบทนิยามศัพท์คำว่า “อัตราค่าจ้างภาคอุตสาหกรรม” และเพิ่มมาตรา 87 ทวิ ให้มีการพิจารณากำหนดค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรมเป็นการเฉพาะและให้มีผลใช้บังคับกับการทำงานในภาคอุตสาหกรรมโดยตรง และให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการค่าจ้างภาคอุตสาหกรรมขึ้นมาเพื่อทำการศึกษาและพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าว

ABSTRACT

179249

This thesis aims to study the determination of wage and minimum rate of wage under Thai law with its purpose to determine the appropriate wage in the industry sector accordingly. At present, there have not yet been legislations which provide specific principles and for the employment in the industry sector, employee. Consequently, this entitles employers to lawfully pay the wages at the minimum rate to the employees and the employees in the industry sector receive the inappropriate wages with the level of the capacity and labour skill.

This study in documentary research. It includes the determination of wage and the minimum rate of wage under Japanese law and employs the flexible wage system of Singapore as the guideline in the analysis and comparison.

From the study, it is found that nowadays the Labour Protection Act, B.E. 2541 (1998) provides the protection of wage only with regard to the minimum rate for the unskillful labour on the commencing period of employment, but there has not yet been the protection of appropriate wage to match the employees' capability and labour skill. It is suggested that the provisions of the Labour Protection Act, B.E. 2541 (1998) be amended by specifically providing the wage in the industry sector to avoid the unlawful compliance with the minimum rate of wage and to assist employees to receive the appropriate wage with the level of their ability and labour skill by adding Section 5 Definition; the definition of "The wage rate in the industry sector" should be provided, and Section 87 bis; the consideration and determination of the wage in the industry sector should be specifically provided and should be directly enforceable with the employment in the industry sector. Moreover, the wage committee in the industry sector should be appointed to study and determine the said wage rate in the industry sector.